

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Ludmily Sandnerové, soudkyně Petry Kamínkové a soudkyně Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Bc. M. H.**
bytem Y

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 14. 4. 2023, č. j. 10.01-000146/22-004

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2023, č. j. 10.01-000146/22-004, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2023, č. j. 10.01-000146/22-004, kterým žalovaná žalobci neurčila advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o advokacii“). Žalobce dle žalované neprokázal, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii. Žalovaná zároveň dospěla k závěru, že žádost

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva dle §18c odst. 5 zákona o advokacii.

2. Žalobce dne 17. 3. 2023 doručil žalované žádost o určení advokáta k podání ústavní stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 101 Co 117/2022-2801, kterým krajský soud rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 42 P 502/2012-2576, tak, že potvrdil usnesení soudu prvního stupně. Tímto usnesením okresní soud rozhodl o žalobě pro zmatečnost proti pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2021, č. j. 101 Co 4/2021-2442, kterým krajský soud ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 42 P 502/2012-2271, zamítl návrh žalobce na změnu péče o nezletilého O. P., syna žalobce, a neupravil styk žalobce s tímto nezletilým.
3. Žalobce v žádosti o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby uvedl a doložil, že je vlastníkem nemovitostí, a to ideální 1/12 pozemku parc. č. A, jehož součástí je stavba s č. p. AA, ideální 1/12 pozemku parc. č. B a ideální 1/24 pozemku parc. č. C, a to vše v k. ú. X, obec X. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyšla z toho, že žalobce ve výše uvedených nemovitostech nebydlí. Uvedla, že pokud by žalobce tyto nemovitosti nebo část z nich prodal či pronajal, mohl by získat finanční prostředky na úhradu nákladů advokáta, kterého si jinak nemohl dovolit zaplatit. Žalobce tudíž dle žalované neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby ve smyslu § 18c odst. 4 zákona o advokacii.
4. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí shrnula obsah usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 101 Co 117/2022-2801, které žalobce hodlal napadnout ústavní stížností (viz 6. a 7. odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaná odkázala na judikaturu Ústavního soudu a uvedla, že úkolem Ústavního soudu není skutkové a právní objasňování věcí patřících do pravomoci obecných soudů, a nebyl-li zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry obecného soudu a skutkovými zjištěními, nepřísluší mu hodnotit provedené důkazy ani to, zda tyto důkazy dostatečně objasňují skutkový stav věci. Ústavní soud může posuzovat pouze to, zda postup obecných soudů nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí a zda takovým postupem nebyla porušena stěžovatelova základní práva a svobody zakotvené v Ústavě, Listině nebo mezinárodních smlouvách podle čl. 10 Ústavy (viz 8. odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaná uzavřela, že v žalobcově případě se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18 odst. 5 zákona o advokacii.

Žaloba

5. Žalobce předně spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že jej žalovaná nutí pronajmout nemovitosti, a to bez jednomyslného rozhodnutí všech zúčastněných spoluvlastníků nakládat se spojenou věcí, čímž dochází k porušení § 1238 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Namítá také porušení § 80 odst. 1 občanského zákoníku, neboť jej žalovaná nutí prodat svůj zděděný podíl stavby č. p. AA (a přístupové cesty k ní, oboje v obci V), ve které chce žít, avšak dosud neobdržel klíče.
6. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalované, že podání ústavní stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 101 Co 117/2022-2801, představuje zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. V řízení o péči nezletilého došlo dle žalobce ke zmatečnosti z důvodu trestného činu soudce ve smyslu § 229 odst. 1 písm. g) zákona č. 99/1963, občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Žalobce namítá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvádí zjevné důvody, ze kterých by vyplývala nesporná a jednoznačná neúspěšnost ústavní stížnosti. Své závěry žalovaná staví pouze na domněnkách o tom, jaké námitky by eventuelně mohl žalobce vznést v ústavní stížnosti a jak by o těchto námitkách mohl ústavní soud rozhodnout. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 14. 3. 2023, č. j. 11 A 158/2021-49.

7. Žalobce navrhuje provést důkazy formulářem Žádost o právní službu pro fyzickou osobu, vyrozuměním o vkladu do katastru nemovitostí, odůvodněním napadeného rozhodnutí a výsledkem žalované. Dle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí nevysvětluje, z jakého důvodu zjevně nemůže jít o zmatečnost trestným činem soudce.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná uvádí, že údaje v žádosti o určení advokáta ohledně výše příjmů jsou nedůvěryhodné. Jestliže žalobce své záporné hospodaření vykryvá blíže neurčenými půjčkami, chová se rizikově vůči sobě i nezaopatřenému synovi. Žalobce netvrdil žádná omezení na trhu práce. Dle žalované se žalobce bezdůvodně vyhýbá dosahování příjmů, kterých by na trhu práce v Česku mohl dosahovat.
9. Žalovaná uvádí, že otázce zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva se v napadeném rozhodnutí podrobně věnovala. Z bodu 16 odůvodnění usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 101 Co 117/2022-2801, plyne, že orgány činné v trestním řízení neobvinily žalobcem označovanou soudkyni, naopak došlo k odložení žalobcem podávaných trestních oznámení. Dle nedávné judikatury platí, že zmatečností důvodem dle § 229 odst. 1 písm. g) o. s. ř. je situace, ve které soudce, který věc rozhodoval, byl pravomocně odsouzen pro trestný čin. Zároveň platí, že mezi trestným činem soudce a pro účastníka nepříznivým rozhodnutím je příčinná souvislost. Jestliže by soudce pro takové své jednání odsouzen nebyl (například proto, že by trestní stíhání bylo nepřípustné, nebo že by trestnost činu zanikla), pak by mohlo jít o zmatečnost, pokud by jednání soudce naplnilo podstatu trestného činu. Z usnesení Krajského soudu ani ze žádosti žalobce však dle žalované pravomocné odsouzení soudce, nepřípustnost trestního stíhání ani zánik trestnosti činu nelze dovodit. Jestliže některá z těchto skutkových okolností existovala ke dni doručení žalobcovy žádosti o určení advokáta, měl žalobce dle žalované povinnost ji tvrdit a prokázat.

Replika

10. Žalobce namítá, že žalovaná nemůže ve vyjádření dodatečně odůvodňovat své rozhodnutí. Dle judikatury nelze brát zřetel na dodatečné zdůvodnění provedené v rámci vyjádření k žalobě. Vyjádření k žalobě není nástrojem k dodatečné nápravě vad a pochybení rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze, č. j. 6 A 592/93-23).

Posouzení soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

12. Na jednání dne 19. 7. 2024 žalobce uvedl, že nemovitost, kterou vlastní, je 1/12 rodinného domu a přilehlého pozemku, kterou získal jako dědictví po otci. Má za to, že zpeněžení tohoto spoluvlastnického podílu bylo v časové tísní pro podání ústavní stížnosti obtížné, a že ho žalovaná nemohla vůbec požadovat, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho příjmové a majetkové poměry určení advokáta odůvodňovaly.
13. Pokud jde o tvrzení žalované, že svá práva uplatňuje zjevně bezdůvodně, žalobce uvedl, že toto tvrzení žalovaná nijak neodůvodnila. Žalovaná pouze zopakovala závěry obecných soudů a sama si osobovala roli ústavního soudu, ve které shledala potenciální ústavní stížnost nedůvodnou. Provedení důkazů žalobce nepožadoval.
14. Žalovaná se k jednání bez omluvy nedostavila.
15. Dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii „[t]en, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.“
16. Dle § 18c odst. 1 věty první zákona o advokacii ve znění do 31. 12. 2023 „[ž]adatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby.“ Soud si je vědom, že do předmětné právní úpravy zasáhl Ústavní soud, když nálesem ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, zrušil uplynutím dne 31. 12. 2023 ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a“, čímž rozšířil právo na určení advokáta žalovanou k poskytnutí právní služby i na žadatele, kteří nejsou nemajetní a o určení žádají z jiných důvodů. Pro nyní projednávanou věc však tento zásah není podstatný, neboť žalobce určení advokáta žádal právě z důvodu své nemajetnosti.
17. Dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii ve znění do 31. 12. 2023 „[k]omora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.“
18. Soud podotýká, že smyslem určení advokáta není zajištění generální právní pomoci ve všech žadatelem vedených sporech a řízeních. Jak shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 11. 2021, č. j. 2 As 159/2021-105, tento institut má naopak zajistit „*bezplatný přístup k právní pomoci (v jedné individuální věci) těm účastníkům řízení, kteří ji v konkrétní životní situaci skutečně potřebují a nemohou si ji sami dovolit*“.
19. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná odůvodňuje neurčení advokáta ze dvou důvodů, a to z důvodu neprokázání, že žalobce je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, a z důvodu, že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva, což dovozuje z obecných úvah o činnosti a postupu Ústavního soudu.
20. Pokud jde o první důvod, je patrné, že žalovaná jej odůvodňuje pouze úvahou, že pokud by žalobce prodal své vlastnické podíly k nemovitostem, mohl by získat finanční prostředky na úhradu nákladů advokáta, kterého si jinak nemůže dovolit zaplatit.
21. Tento požadavek žalované považuje soud za nepřiměřený. Není racionální požadovat po žalobci prodej zděděného vlastnického podílu 1/12 k pozemku, jehož součástí je stavba, kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce v žádosti o určení advokáta zařadil mezi „nemovitou věc sloužící k trvalému bydlení“. Přiměřený není ani požadavek na prodej pozemků umožňujících přístup k tomuto objektu. Inspirativní v tomto ohledu mohou být též závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v bodu 24 usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009-95, č. 2163/2011 Sb. NSS, uvedl, že:

„Prohlášení žadatele o vlastnictví nemovitosti však samo o sobě ještě není dostatečným podkladem pro závěr o schopnosti uhradit soudní poplatek. Znamenalo by to totiž, že prostředky k úhradě poplatku mohou být "prostřednictvím" těchto nemovitostí získány. Tak tomu ovšem může být jen u osob, které nemovitosti vlastní za účelem obchodování s nimi, či za účelem jejich pronájmu. Plní-li však nemovitost účel nezbytného rodinného bydlení či rekreace, nelze po účastníku řízení spravedlivě žádat, aby zpeněžil či zastavil nemovitost kvůli zaplacení poplatku ve výši např. 2000 Kč s tím, že v případě úspěchu ve sporu mu bude tato částka v rámci nákladů řízení přiznána. Zpeněžení i zadlužení konkrétní nemovitosti je navíc úkonem časově náročným, ve vztahu k výši soudního poplatku neadekvátním a zpeněžení pak i nevratným.“

22. Ač byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k osvobození od soudních poplatků v soudním řízení, obdobná východiska lze vztáhnout i na posuzování majetkových poměrů žalovanou. I zde platí, že samotné vlastnictví nemovitostí bez dalšího nestačí k závěru, že poměry žadatele neodůvodňují určení advokáta.
23. Ani úvaha žalované o možnosti pronájmu těchto nemovitostí žalobce není přesvědčivá, neboť dle § 1238 odst. 1 občanského zákoníku „[n]ení-li ujednáno něco jiného, vyžaduje se k výkonu vlastnických práv a k nakládání se společnou věcí jednomyslné rozhodnutí všech zúčastněných.“ Pronájem společné věci tedy zpravidla podléhá souhlasu všech spoluvlastníků, jehož získání může být v případě vyššího počtu spoluvlastníků značně obtížné až nereálné.
24. Výše uvedený důvod tedy bez dalšího neobstojí pro učinění závěru o tom, že žalobce neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby.
25. Soud nemohl přihlídnout k pochybnostem žalované o nemajetnosti žalobce, které vyslovila až ve vyjádření k žalobě. Postup, v jehož rámci žalovaná „doodůvodňuje“ napadené rozhodnutí až ve vyjádření k žalobě, není přípustný. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 5 As 193/2018-50, „úkolem soudního přezkumu správních rozhodnutí není „doodůvodňovat“ rozhodnutí správních orgánů. Nedostatky svého rozhodnutí stěžovatel nemohl zhojit až v řízení před soudy svými vyjádřeními nebo v kasační stížnosti (přiměřeně srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-49).“
26. Jako druhý důvod zamítnutí žalobcovy žádosti žalovaná uvedla, že žádost žalobce představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva dle §18c odst. 5 zákona o advokacii. Žalovaná podrobně shrnula obsah usnesení Krajského soudu v Praze, které hodlal žalobce napadnout ústavní stížností a připojila úvahu o postavení a roli Ústavního soudu.
27. Žalobce namítá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné zjevné důvody, ze kterých by vyplývala nesporná a jednoznačná neúspěšnost ústavní stížnosti.
28. V ustanovení § 18c odst. 5 zákona o advokacii zavedený legální pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování práva“ vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30. V něm tento pojem v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu dle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta v řízení před soudem a zjevně bezdůvodného uplatňování práva (§

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18c odst. 5 zákona o advokacii). Nejvyšší správní soud vyložil, že „[p]odstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, č. 909/2006 Sb. NSS, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjiitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování.

29. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 3 As 26/2006-69, vyplývá, že při posuzování zjevné bezúspěšnosti návrhu není krajský soud oprávněn učinit si sám předběžný úsudek o právním názoru Nejvyššího správního soudu: „Závěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu by si byl soud prvního stupně oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná. Pokud však byla podaná kasační stížnost včasná, přípustná a stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebylo možné dospět k závěru, že kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná, neboť Městský soud v Praze nebyl oprávněn činit si závěr o vlastním právním posouzení věci, které bylo kasační stížností napadáno.“
30. Daný pojem vyložil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72: „Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjiitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze promítnout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přeručení řízení.“
31. Nejvyšší správní soud zastává názor, že zjevně bezúspěšným návrhem, resp. i zjevným bezdůvodným uplatňováním práva mohou být situace, kdy se osoba svým návrhem sice snaží domoci určitého procesního výsledku, ovšem činí to za takových podmínek, které úspěšnost této procesní aktivity už na první pohled zcela negují. Typickým příkladem zjevné procesní neúspěšnosti (zjevně bezdůvodného uplatňovaného práva) pak mohou být především opožděné žádosti, návrhy či opravné prostředky.
32. Pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva“ je nadto nutno vykládat úžeji v situaci, kdy se žadatel domáhá určení advokáta pro podání ústavní stížnosti. Ústavní stížnost je totiž pro žadatele poslední možností, jak hájit svá práva, zasažená předchozím postupem orgánů soudní moci, prostředky procesní obrany. Platí přitom, že v řízení před Ústavním soudem se účastník nebo vedlejší účastník může dát zastupovat pouze advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy (srov. § 72 odst. 3 a § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Neurčení advokáta k podání ústavní stížnosti tedy může pro žadatele znamenat porušení práva na přístup k soudu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na právní pomoc zaručené v čl. 37 odst. 2 Listiny tím, že žadateli znemožní efektivně hájit svá práva u Ústavního soudu.
33. Žalovaná svůj závěr o zjevně nedůvodném uplatňování práva nijak neodůvodnila. Shrnutí obsahu rozhodnutí, proti němuž žalobce hodlal ústavní stížností brojit, ani obecné odkazy na judikaturu Ústavního soudu nelze považovat za odůvodnění zjevně bezdůvodného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uplatňování práv žalobcem. K výše uvedenému žalovaná nedoplnila žádné vlastní úvahy s ohledem na skutkové okolnosti žalobcovy žádosti. Žalovaná tedy žádné zjevné důvody, ze kterých by vyplývala nesporná a jednoznačná neúspěšnost ústavní stížnosti, v napadeném rozhodnutí neuvedla.

34. Nad rámec nezbytného soud připomíná, že účastník řízení zjevně nedůvodně uplatňuje právo zpravidla tehdy, je-li již ze samotných údajů účastníkem tvrzených bez dalšího nepochybné, že jeho požadavku nemůže být vyhověno (*např. opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze promítnout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.*) O takový případ však v nyní projednávané věci nešlo.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná neodůvodnila dostatečně své závěry, dle kterých žalobce neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii, a že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
36. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil dílem pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. (ve vztahu k závěru o majetnosti žalobce) a dílem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (ve vztahu ke zjevně bezdůvodnému uplatňování práva).
37. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm se žalovaná v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat žádostí žalobce.
38. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce byl v řízení o žalobě plně úspěšný, proto mu náleží plná náhrada nákladů řízení. Žalobce nebyl v řízení právně zastoupen a jako procesně nezastoupenému účastníku řízení mu nemůže být přiznána náhrada nákladů řízení stanovené paušální částkou podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 89a exekučního řádu, nýbrž soud musí i nadále vycházet z nákladů, jejichž vynaložení bylo prokázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2014, č. j. 6 As 135/2015-79). Žalobce však v projednávané věci vynaložení nákladů soudu neprokázal, a proto soud ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze promítnout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. července 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.